

Ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθαι

● Δρ Χαράλαμπος Μ. Μπούσιος,

Μέγας Ὑμνογράφος τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

εριπατοῦμε μέσα σὲ μιὰ κοινωνία γεμάτη ρύπους, γεμάτη βρωμιές, γεμάτη σκύβαλα. Ὅπου καὶ νὰ κοιτάζουμε δίπλα μας, βρίσκουμε ἀπόβλητα δύσσομα, ἀκαθαρσίες καὶ κοπριάς. Βλέπουμε καὶ ἀκοῦμε σκουπίδια, σὲ ὀμίλιες σὲ ἐκπομπές, σὲ τηλεπαιχνίδια, σὲ συζητήσεις, σὲ θεάματα. Ὅπου κι ἂν ἀκουμπήσουμε, λερωνόμαστε, ἀφοῦ «πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν· οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός» (Ῥωμ. γ' 12). Ὅλοι γύρω μας παρεκτράπησαν ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς καὶ ἐξαχρειώθηκαν. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποὺ νὰ ἐνεργεῖ τὸ ἀγαθὸ, νὰ ἐνεργεῖ σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ μας, σύμφωνα μὲ τὶς ἀρχές τοῦ Εὐαγγελίου Του, μᾶς λέει ἐμφατικὰ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας. Καὶ τώρα θὰ μοῦ πεῖτε. Ἐμεῖς πῶς θὰ πορευθοῦμε σ' αὐτὴ τὴ σαπίλλα, σ' αὐτὴ τὴν πολυάμαρτη κοινωνία μας; Θέλουμε νὰ σωθοῦμε, ἀλλὰ πῶς; Μᾶς τὸ λέει πάλι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθαι» (Β' Κορινθ. στ' 17). Ἀπομακρυνθεῖτε ἀπὸ τοὺς βρώμικους αὐτοὺς καὶ ἄπιστους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι προβάλλουν ὅτι ἔχουν καὶ πούλανε ὅτι ἀρέσει

στοὺς ἴδιους καὶ ὅτι τοὺς ἐπιτάσσουν τὰ μεγάλα συμφέροντα, καὶ μὴν ἐγγίζετε τίποτα ἀκάθαρτο.

Μποροῦμε ὅμως μόνοι μας νὰ ἀπομακρυνθοῦμε, ἀφοῦ τὰ πάντα γέμουν ἀπὸ ἀκαθαρσίες; Ἀσφαλῶς ὄχι. Δὲν εἴμαστε ὅμως μόνοι μας. Ἔχουμε Θεὸ εὐσυμπάθητο, «δυνάμενον συμπαθεῖσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δὲ κατὰ πάντα, καθ' ὁμοίότητα χωρὶς ἁμαρτίας» (Ἐβρ. δ' 15). Ὁ Θεὸς μας ἔγινε ἄνθρωπος καὶ ἔχει πειρασθεῖ μὲ ὅλους τοὺς τρόπους, κατὰ τοὺς ὁποίους ἡ ἀνθρώπινη φύση μπορεῖ νὰ πειρασθεῖ. Ἔχει πειρασθεῖ, χωρὶς ὅμως νὰ ὑποπέσει σὲ ἁμαρτία. Αὐτὸς θὰ μᾶς βοηθήσει, «ὁ ἐγείρων ἀπὸ γῆς πτωχῶν καὶ ἀπὸ κοπριάς ἀνυψῶν πένητα» (Ψαλμ. 112, 7), ὅπως μᾶς λέει ὁ Προφητὰνακτας Δαβίδ. Θὰ μᾶς βοηθήσει Αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἀνυψώνει τὸν φτωχὸ ἀπὸ τὰ σκύβαλα καὶ τὴν κοινωνικὴ ἀθλιότητα καὶ καταφρόνηση σὲ θέσεις περιλάμπρες, ὀλοκάθαρες, κοινωνικὰ καταξιωμένες καὶ περιζήτητες. Αὐτὸς ὁ ὁποῖος μᾶς ἀνυψώνει ἀπὸ τὴν κοπριά τῶν παθῶν καὶ τῶν ἁμαρτιῶν μας στὴν ἀπάθεια καὶ τὴν θέωση, ἀφοῦ στόχο μας ὀφείλουμε πάντοτε νὰ ἔχουμε τὴν πνευματικὴ πρόοδο καὶ τὴν κατάκτηση τῆς ἀρετῆς.

Θὰ μᾶς βοηθήσει, ὅμως, ὅταν καὶ ἐμεῖς βλέπουμε ποὺ περιπατοῦμε, βλέπουμε πῶς πορευόμαστε. Κάθε τί τὸ ἀκάθαρτο γύρω μας νὰ τὸ ἀποστρεφόμεστε, νὰ τὸ περιφρονοῦμε. Δὲν ἀποστρεφόμεστε καὶ δὲν περιφρονοῦμε τοὺς συνανθρώπους μας. Ἀποστρεφόμεστε καὶ περιφρονοῦμε τὴν ἀκαθαρσία, τὴ βρωμιὰ, τὴν ἁμαρτία. Καὶ ἂν λερώσουμε λίγο τὰ πόδια μας ἀπὸ τὴ σκόνη καὶ τὴ λάσπη τοῦ ἐδάφους, μὴν στενοχωρούμαστε. Αὐτὰ μὲ ἕνα μικρὸ ξεσκόνισμα καθαρίζουν. Ἀλοίμονο, ὅμως, ἂν λερώσουμε τὴν καρδιά ἢ τὸ νοῦ μας. Γι' αὐτὰ δὲν φτάνει μόνο ξεσκόνισμα, χρειάζεται λούσιμο καὶ τὸ λούσιμό μας γίνεται μόνο μὲ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ μας. Οἱ σκόνες εἶναι τὰ μικρά μας παραπτώματα. Τὸ λέρωμα ὅμως εἶναι ἡ ἀπόρροια τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων ἁμαρτιῶν μας. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ πλένει τὶς ἁμαρτίες μας καὶ ἀκοῦμε τὴν οὐράνια φωνή Του νὰ μᾶς λέει: «Ὑμεῖς καθαροὶ ἔστε» (Ἰωάν. ιγ' 10). Ἀκοῦμε τὴ φωνή Του νὰ μᾶς νουθετεῖ καὶ νὰ μᾶς προειδοποιεῖ: «Βλέπετε οὖν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μὴ ὡς ἄσοφοι ἀλλ' ὡς σοφοὶ ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσιν» (Ἐφεσ. ε' 15).

Ὅποιος περιπατεῖ τὴν ἡμέρα, δὲν σκοντάφτει, γιατί τὸ φῶς τοῦ δείχνει τὰ ἐμπόδια τοῦ δρόμου. Ὅποιος ὅμως περιπατεῖ τὴ νύκτα, σκοντάφτει καὶ πέφτει. Ἡ ἡμέρα εἶναι γιὰ ἐργασία καὶ ἡ νύκτα γιὰ ἀνάπαυση καὶ προσευχή. Σήμερα, δυστυχῶς, ἰδίως οἱ νέοι μας, κοιμοῦνται τὴν ἡμέρα ποὺ τὴ φωτίζει τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ περιπατοῦν τὴ νύκτα μὲ τὸ σκοτάδι καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ κρύβει τῶν σωματικῶν καὶ ἠθικῶν πτώσεων. Λησμονοῦν ὅτι «ὁ περιπατῶν ἐν τῇ σκοτίᾳ οὐκ εἶδε ποῦ ὑπάγει» (Ἰωάν. ιβ' 35), γι' αὐτὸ καὶ ὑπάρχει κάθετη πτώση τῶν ἠθικῶν ἀξιών τῆς κοινωνίας μας, μιᾶς κοινωνίας παρνηκισμένης, ἁμαρτωλῆς, ἀνίθικης, χωρὶς Θεό, χωρὶς περιεχόμενο. Λησμονοῦν οἱ νέοι μας, ἀλλὰ καὶ ὅλοι μας, ὅτι ὁ «στολισμὸς ἀνδρὸς καὶ γέλωσ ὀδόντων καὶ βήματα ἀνθρώπου μαρτυρεῖ τὰ περὶ αὐτοῦ» (Σοφ. Σειρ. ιθ' 30). Ἀπλῶς ὅτι ὁ ἀνθρώπος κρίνεται ἀπὸ τρία πράγματα: Ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ ντύνεται καὶ στολίζεται, ἀπὸ τὸ μετρημένο ἢ θορυβῶδες γέλιο του καὶ ἀπὸ τὸ σεμνὸ ἢ ἄτακτο περπάτημά του. Καὶ ὅπως προσέχει κανεὶς τὴν ἡμέρα τὴ συμπεριφορὰ του, γιατί τότε τὰ βλέμματα τῶν συναθρώπων του πέφτουν ἐπάνω του, ἔτσι πρέπει ὅλοι μας νὰ περιπατοῦμε μὲ εὐπρέπεια καὶ εὐταξία πάντοτε, «μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἔριδι καὶ ζήλῳ» (Ῥωμ. ιγ' 13). Ὅχι στὰ ἄσεμνα φαγοπότια καὶ τὴ μέθη, ὄχι σὲ πράξεις ἀισχύροπτος καὶ ἀσελγείας, ὄχι σὲ φιλονεικίες καὶ ζηλοτυπίες. Νὰ οἱ ἀκαθαρσίες ποὺ μᾶς προτρέπει νὰ μὴν τὶς ἐγγίζουμε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Δὲν εἶναι ὅμως μόνο αὐτὲς οἱ ἀκαθαρσίες. Ἀκαθαρσία εἶναι καὶ ἡ πονηρὴ σκέψη, ὁ ἄτακτος λογισμὸς, τὸ ἐμπαθεὲς βλέμμα, ἡ ἠδονικὴ

ἀκοή, οἱ ἀπρόσεκτες κινήσεις τῶν μελῶν τοῦ σώματος μας. Ἡ ἀκαθαρσία γεννᾷ κακὲς ἐπιθυμίες καὶ, ὅπως λέει καὶ ὁ σοφὸς Σολομὼν, «ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον» (Σοφ. Σολ. δ' 12). Ἀπλῶς ὁ σχεδιασμὸς διεφθαρμένων ἐπιθυμιῶν καταστρέφει καὶ τὸν ἀπονήρευτο νοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Γενικὰ ἡ χαλάρωση τῆς ἐπιφυλακῆς τῶν αἰσθήσεων μας εἶναι καταστροφικὴ καὶ μᾶς βυθίζει στὴν ἀκαθαρσία, ὅπως γράφει καὶ ὁ ποιητὴς:

*Λίγο τὸ μάτι μας νὰ παρεκκλίνει
εὐθύς ὁ δόλιος στὰ πονηρὰ
ἀνάβει μέσα μας πυρὸς καμίνι
ποὺ κατακαίει μας ὀδυνηρὰ.*

*Καὶ σὰν ἡ γλῶσσα μας λιγάκι μείνει
χωρὶς ἡνία ἕνα λεπτὸ
χάνεται τότε μέσα στὴ δίνη
τῆς ἁμαρτίας κάθε καλὸ.*

Γιὰ σκεφεῖτε, νὰ πηγαίναμε σὲ ἕνα καλὸ ἐστιατόριο καὶ νὰ μᾶς σέρβιραν ἀποφάγια! Θὰ τὰ τρώγαμε ἢ θὰ ἀντιδρούσαμε καὶ θὰ φεύγαμε; Ἀσφαλῶς θὰ δημιουργούσαμε φασαρία, θὰ ἀποχωρούσαμε, δὲν θὰ τὸ συστήναμε σὲ κανένα νὰ τὸ ἐπισκεφθεῖ, καὶ ἴσως ζητούσαμε καὶ ἀποζημίωση γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ μᾶς ἔγινε. Ὅταν ὅμως στὸ καθημερινὸ ἐστιατόριο τῆς ζωῆς οἱ σύγχρονοι ἄρχοντες τῶν λαῶν μᾶς σερβίρουν ὅλα τὰ αἴσχη μὲ στόχο τὴν ἐλαχιστοποίηση τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν μας ἀντιστάσεων· ὅταν βλέπουμε τὰ σκουπίδια νὰ προβάλλονται σὲ φωτεινὸ καὶ λαμπερὸ περιβάλλον· ὅταν ἀκοῦμε τὶς μουσικὲς ποὺ ἐρεθίζουν καὶ ἐξαγριώνουν τὰ ἦθη, ἀντὶ νὰ μᾶς ἡρεμοῦν καὶ νὰ μᾶς ἀναβάξουν· ὅταν ἡ λέξη ἀναψυχή ἔχει ἀντικατασταθεῖ ἀπὸ τὴ λέξη διασκέδαση καὶ δὲν συνειδητοποιοῦμε ὅτι μὲ τὴ διασκέδαση λησμονοῦμε παροδικὰ τὰ προβλήματα μας, ἐνῶ μὲ τὴν ἀναψυχή, αἰσθανόμεστε ἀνάταση πνευματικὴ καὶ παραμυθία, τότε παραμένουμε ἀδρανεῖς. Τὰ σκουπίδια ἔχουν γεμίσει τὴν καρδιά μας, τὸ νοῦ μας, τὸ σπῖτι μας, τὴ γειτονιά μας, τὴν κοινωνία μας, τὸ ἔθνος μας καὶ ἐμεῖς παραμένουμε ἀπαθεῖς. Καὶ ὄχι μόνο ἀπαθεῖς, ἀλλὰ καὶ δὲν ἔχουμε τὴ εὐαισθησία πλέον νὰ νιώσουμε τὴ δυσοσμία, τὰ ἀποφάγια, τὸ βόρβορο ποὺ μᾶς καλύπτει. Μοιάζουμε μὲ τὶς μύγες ποὺ ἀρέσκονται νὰ ἐπισκέπτονται τὶς βρωμιὲς καὶ ὄχι μὲ τὶς μέλισσες ποὺ ἀρέσκονται νὰ ἐπισκέπτονται τὰ εὐωδιαστὰ λουλούδια τῶν κήπων.

Ἀδελφοί μου, ἂς ἐφαρμόσουμε ἀπὸ σήμερα τὴν ἐντολὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε» καὶ ἂς καθαριστοῦμε «ἀπὸ παντός μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος», γιὰ νὰ ἀλλάξουμε πορεία ζωῆς, νὰ ἀλλάξουμε ἐμεῖς τὴν κοινωνία μας καὶ νὰ ἀξιωθοῦμε καὶ τῆς οὐράνιας βασιλείας, ὅπου ὅλα εὐωδιάζουν, ἀφοῦ καὶ ἐμεῖς θὰ εἴμαστε «εὐωδία Χριστοῦ» (Β' Κορ. β' 15). ■